

Cambra de Comerç
de Manresa

RECULL DE **PREMSA**

Del 5 a l'11 de febrer del 2019

catPress
serveis de comunicació

C/ Àngel Guimerà 49, 2n 1a
08241 Manresa
Tel. 93 872 14 22

comunicacio@catpress.cat
www.catpress.cat

 twitter.com/CatPress
 facebook.com/CatPress

ECONOMIA

EL SOCIALISME CHAVISTA

«Els veneçolans han patit una reducció del 50% en el poder adquisitiu de la renda per càpita des de l'any 2012»

REUTERS

AULA D'ECONOMIA
I EMPRESA
FUB-UMANRESA

Jordi Franch

DOCTOR EN ECONOMIA I PROFESSOR DELS ESTUDIS
D'ADE DEL CAMPUS MANRESA DE LA UVIC-UCC

Veneçuela és un país molt ric en recursos naturals. Ja ho era quan els espanyols varen descobrir i colonitzar aquells immensos territoris. De l'actual República Bolivariana de Veneçuela en van sortir carregaments de metalls preciosos i cacau. Els conqueridors espanyols van organitzar la dominació en clau únicament extractiva. Amb la institució de l'*encomienda* es pretenia espoliar al màxim les riqueses naturals dels països sud-americans i transportar-les a la metròpoli hispànica. Mai es va fer l'intent de dotar els nous països d'institucions inclusives que fessin la població particip d'aquesta riquesa. L'elit dominant va acaparar els enormes recursos naturals en règim de monopoli. I els resultats són coneguts. Els conflictes i la misèria econòmica i social es varen apoderar del país.

Les institucions extractives no només generen pobresa per a un ample segment de la població, sinó que també s'entra en una dinàmica de submissió i guerres internes. És el fenomen conegut com la maledicció dels recursos naturals. Les riqueses del país són apropiades per la minoria política dominant i la camarilla d'amics que ostenten el poder, mentre que la gran majoria de la població n'és exclosa.

Aquesta dinàmica viciosa es va reforçar, si fos possible, quan l'any 1910 es descobriren grans reserves de petroli. Els jaciments més importants es troben al llac de Maracaibo i la indústria petrolera

representa el 40% del Producte Interior Brut del país. Amb preus del cru elevats, la venda de petroli significa més del 90% del valor de les exportacions totals i la majoria dels ingressos governamentals. No cal dir que l'extracció i venda del petroli està nacionalitzada i controlada per l'Estat bolivarià. Hugo Chávez, en el poder entre el 1998 i el 2013, va emprendre polítiques de marcat caràcter socialista, nacionalitzant les indústries del petroli, l'electricitat i les telecomunicacions.

Quan l'Estat s'apropia les riqueses d'un país les utilitza, en primer lloc, per reforçar les seves estructures de control econòmic i social, debilitant les classes mitjanes i construint un aparell assistencial subjugador de les masses. Les polítiques de despesa pública i expansió monetària descontrolades, les expropiacions indiscriminades o la intervenció del tipus de canvi han originat problemes de dèficit fiscal i deute públic, inflació i augment d'impostos, escassetat de productes bàsics, racionament d'aigua i talls de llum al país llatinoamericà. La propietat privada i la iniciativa empresarial reculen davant l'expansió estatista.

Si la renda per càpita de Veneçuela, el 1998, duplicava la de Perú o Colòmbia, i era semblant a la de Xile i Uruguai, tots ells mancats de petroli, avui la renda dels xilens supera la dels veneçolans en un 85%, els uruguaians ho fan en un 50%, mentre que peruans i colombians també han superat l'ingrés per càpita de Veneçuela.

El país de Nicolás Maduro és el més corrupte d'Amèrica Llatina, i supera així Haití, Mèxic, Bolívia, Brasil i Argentina. Nicolás Maduro, el successor d'Hugo Chávez, no només ha eliminat la divisió de poders, anul·lant l'Assemblea Nacional i controlant l'exèrcit i el Tribunal Suprem, sinó que ha estat l'artífex d'un dels grans desastres econòmics i socials, com a conseqüència de l'aplicació sistemàtica del socialisme chavista. Ha creat un Estat

L'encara president de Veneçuela, Nicolás Maduro

clientelar que controla l'economia i la societat a través del recurs del petroli i de la concessió de privilegis als seus partidaris. Amb la caiguda del preu internacional del cru, a partir de l'any 2013, la inflació s'ha disparat. El descontrol en els preus dels productes bàsics ha deixat a zero el poder adquisitiu de la moneda. La capacitat adquisitiva del bolívar ha disminuït el 99,9% en els darrers cinc anys. La pobresa s'ha apoderat del país. Els veneçolans han patit una reducció del 50% en el poder adquisitiu de la renda per càpita des de l'any 2012. Un empobriment superior al de Grècia durant l'anomenat austericidi, que alguns qualificaren de crisi humanitària sense precedents. Pitjor que això, el repartiment de la pobresa ha estat molt desigual, i ha castigat les classes més baixes. Per tant, la població més fe-

ble i desvalguda ha empitjorat més que el 50% i la desigualtat social s'ha disparat. De fet, Veneçuela és avui el país amb més diferències de tot Amèrica Llatina. El 90% de la població viu en situació de pobresa i el 60% de la societat pateix de pobresa extrema, això és, no tenen suficients ingressos per consumir el mínim de 2.200 calories diàries. Com a conseqüència de la massiva pauperització extrema, la població intenta escapar d'aquesta situació. Només en el darrer any, més de 2 milions de veneçolans han abandonat el seu país per refugiar-se en els països veïns. Colòmbia, amb 1 milió, acull la comunitat més nombrosa de veneçolans. Aquesta és la tràgica situació d'un país molt ric en recursos naturals. Aquesta és l'herència de 20 anys de socialisme chavista.

ETIQUETES I LIDERATGE

«Ens obstinem a fonamentar les nostres relacions amb gent de fora del nostre entorn sols en funció d'etiquetes simples»

LLETRES DE CANVI

Pere Casals

PRESIDENT DE LA CAMBRA DE COMERÇ DE MANRESA

Tenim tendència a etiquetar les persones, suposo que és natural. És una forma de classificar-les que ens simplifica decidir com encarar la relació que puguem arribar a tenir amb elles. És còmode, però no sempre positiu, precisament perquè es perden els matisos. Les persones, la seva forma de ser i el seu pensament no són tan simples.

A la majoria d'empreses, grans o petites, es procura tenir en compte la variada realitat de capacitats, competències i formes de ser de les persones que hi treba-

llen, per ajustar-les a les tasques i responsabilitats que han d'assumir. Sobretot és imprescindible per reunir persones complementàries en equips multidisciplinaris de treball que han d'encarar la resolució de problemes o l'assoliment de reptes. Això es fa no sols pels coneixements diversos sinó també per maneres de fer i de ser que sumen. I sempre hi és necessària la persona que assumeix el lideratge de l'equip, no perquè en sàpiga més de la matèria, sinó per la capacitat de fer aflorar el que pot aportar cadascun dels seus components al resultat esperat.

Malament aniríem si ens guiéssim sols per l'etiqueta que representa algun dels trets que caracteritzen les persones. Com diu un bon amic empresari, si muntéssim una empresa amb els etiquetats com a màxims experts mundials en cadascuna de les disciplines necessàries per fer-la funcionar, segurament l'enfonsarien en poc temps. No n'hi ha prou amb coneixements tècnics o professionals brillants,

cal que l'equip funcioni com a tal, i dosis d'altres ingredients, com ara la comunicació, coordinació, estratègia, perseverança, esforç i sentit comú.

Si això és així, per què ens obstinem a fonamentar les nostres relacions personals amb gent de fora del nostre entorn sols en funció d'etiquetes simples, que fins i tot moltes vegades no hem ni pogut posar nosaltres, en no haver tractat mai abans aquelles persones? I per què admetem que des del món de la política ens vulguin presentar l'adversari també de forma tan encasellada? Deuen captar que la majoria d'electors es guien per etiquetes, i per això els polítics s'esforcen bàsicament a destacar-ne les pròpies i les del contrari, en detriment del contingut de les propostes. Això després els dificulta treballar en equip o coalició, per assolir reptes difícils o resoldre problemes complicats.

Aquestes limitacions que ens autoimposem amb els etiquetats comporten

un gran problema de lideratge públic. Els països, regions i municipis necessiten líders que no s'obsessionin pel poder sinó que treballin per treure el millor de tota la seva gent, pel bé comú, sense solucions dogmàtiques.

Actualment tenim uns quants atzucacs que no superarem fàcilment a còpia de barallar-nos i imposar el nostre criteri, posant com a excusa les etiquetes de l'altre. Tenim grans pensadors i intel·lectuals, també gent molt motivada i activa, persones que volen dedicar temps a fer propostes a partir de la seva experiència i vivència, i en canvi ens limitem a debats estèrils i de posicions preestablertes que no resolen res.

Quan tinguem ocasió d'escollir representants on sigui, al món polític o civil, no ens ofusquem amb les etiquetes, analitzem qui realment pot i vol liderar de debò el conjunt, al marge de promeses electorals llampants, per sumar el millor de cadascú.